

גלגולו של כינור

כינור זה נמסר על-ידי שמשון גוטליב, בנו של חברנו יוסף גוטליב (1920-2010).

וזהו סיפורו של הכינור:

יוסף ובני משפחתו התגוררו בחבל מרמורש ברומניה, עד שהנאצים פלשו לשם בשנת 1944. יוסף עבר מסע ייסורים דרך חמישה מחנות עבודה. בחודש מאי שנת 1945 היה יוסף ברכבת בדרכו למחנה השמדה, אך כוחות ההצלה האמריקאים שחררו את האסירים, וכך שוחרר, כשהוא שוקל 36 ק"ג.

על מנת להינצל מהרעב ומסכנות אחרות שארבו לניצולים, נכנס לבית, ועשה עם המשפחה עסקה: הוא ישמור עליהם מפני נקמתם של האסירים, והם יטפלו בו. באותו יום ראה ניצולים שאכלו את המזון שניתן להם, ומתו מיד, כתוצאה מכך שקיבתם לא יכלה לעכל אוכל רגיל.

לאחר מספר ימים הגיע לבית עזוב ומצא בו אוצר של כלי נגינה. יוסף, שניגן בילדותו, לקח לו משם כינור, ושמר עליו בהתנדבות. נגינתו של יוסף בכינור עודדה את העולים הרעועה.

בהגיעו לארץ הוכנס למחנה עתלית, שם העובדים במקום ראה אותו מחזיק ב"שיהיו לך חיים עליזים".

מתוך מוזאון הבית האדום. עיבוד צילום של ישראל פרקר. הטקסט מוסתר בצילום המקורי.

שבת פרשת אחרי מות, ערב יום השואה

הדלקת נרות - 19:02, צאת השבת - 20:04

גיליון 1610

שבת פרשת אחרי מות

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 19:20

שיעור לאחר מוסף

בניה גרוס

לאחר מנחה (17:30)

הרב אילעאי

בנושא:

מלחמות אחים -

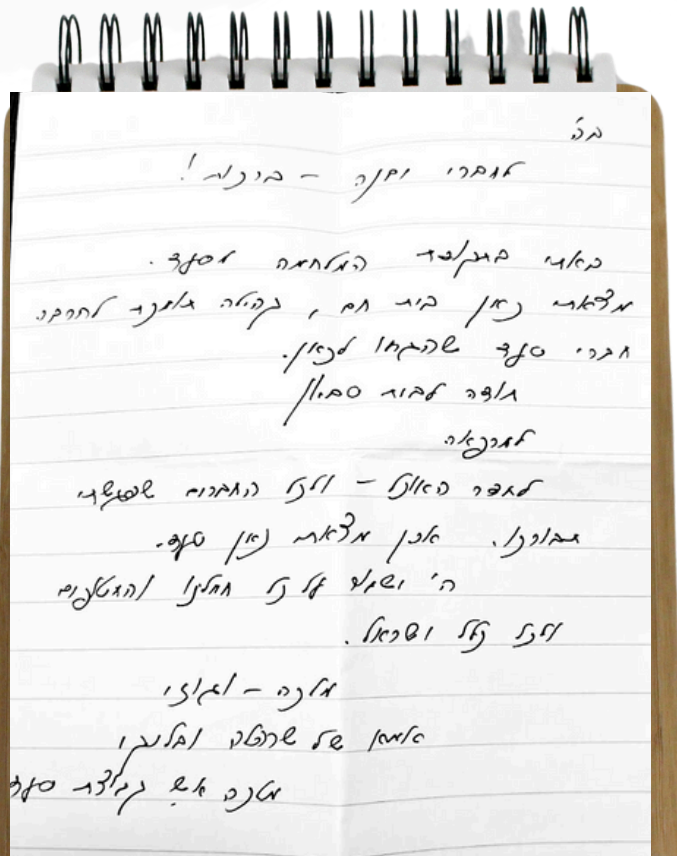
מאז ועד היום

מזל טוב!



פורק וזרור אכסנדר
אהורת הבת

זכורה ויעקב בית אריה
אהורת הבת תומר
אסבתא וסבא ספרת ויואב
אסבתא רבתא וסבא רבה אסתר וויכה
אזל שבט בית אריה



מכתב פרידה מאמא של שרה בלנקי, בשמה ובשם ג'וזי, המטפלת שלה.



עֶרְפֵּל

כאשר אנחנו נכנסים בחיי היומיום שלנו אל תוך ענן וערפל - אנחנו חשים חוסר שליטה, ולכן מובנת לנו התנהגותו של העם: "וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרַחֵק". 'עמך בית ישראל' מתרחק מסיכונים וממצבים מעורפלים, והוא לא עולה אל "הָהָר בְּעַר בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, חֲשֹׁךְ עָנָן וְעֶרְפֵּל". לעומת העם, משה רבנו נענה לקריאה האלוקית, ועולה אל ההר בכוח אמונתו, ובכוח הענווה העצומה שבו, ביודעו כִּי שָׁמָּה הָאֱלֹהִים.

השבוע, ביום הזכרון לשואה ולגבורה, שוב נעמוד מרחוק. אמנם נהיה חזקים באמונתנו שבתוך הענן והערפל שוכן ריבונו של עולם, והוא קרוב "לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת", אך בה במידה נרגיש ריחוק, ונשאל - בעיקר את עצמנו - היכן היה אותו "א-ל מְסֻתָּתָר בְּשַׁפְּרִיר חֲבִיּוֹן" בתקופה כל-כך קשה לעם ישראל.

לאורך שנות עבודתי בחינוך, ליוו את התהייה שלי דבריו של הרב פרופ' אליעזר ברקוביץ, שכתב:

נוכל להתמודד עם לגיטימיות השאלה על מקומו של הקב"ה בשואה הנוראה. חיפוש האדם אחר משמעות השואה ורצונו להבין את הסיבות לאובדן הגדול הם תופעה טבעית. מבחנו של המאמין אינו בהעדר השאלה, אלא ביכולתו להמשיך ולהאמין למרות השאלה, למרות השואה הנוראה. עולם אמוני המכיל בתוכו את הקשיים ואת השאלות הוא עולם עמוק ומורכב.

מכיוון שבעצמו היה ניצול שואה, יש עוצמה מיוחדת לעדות ולפרשנות של הרב יהודה עמיטל ז"ל על "הערפל אשר שם הָא-להים":

"מי שהיה שם, בגיא ההריגה, לא יכול היה שלא לראות את יד ה'. הדברים היו כל כך בלתי טבעיים, כל כך בלתי מובנים, כל כך בלתי הגיוניים ... כל מי שהיה שם - ראה. את יד ה' ראיתי, אבל לא את הפשר, את המשמעות. הוא דיבר אלי - אבל לא הבנתי מילה".

ביד אמן ובמילים מרגשות מתאר שולי רנד את עלייתו של משה אל ראש ההר, אל תוך הערפל:

לא לְקַחְתִּי אִתִּי
רַק צִידָה לְיוֹם אֶחָד,
לְנַגְדֵי שָׁמַיִם
אֶת הַשֵּׁם הַמִּיֻּחַד,
בְּלִבִּי קוֹצִים אֶרֶב בְּפִי הַלֵּל,
כְּגִבּוֹר עֲתִיק פִּסְעֹתִי
אֶל תּוֹךְ הָעֶרְפֵּל.

קָדְמוֹנֵי חֲצוּפִים
בְּפָחִים וּבְמַקְלוֹת,
וְאֲנִי לְעַמְתָּם שָׂר
בְּשִׁבְעִים קוֹלוֹת.
אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה, הִיִּיתִי מֵתְפַלֵּל,
לְכַבֹּדְךָ נִכְנָסֹתִי
אֶל תּוֹךְ הָעֶרְפֵּל.

כִּי שָׁמָּה כִּי שָׁמָּה כִּי שָׁמָּה
הָאֱלֹהִים,
כִּי שָׁמָּה כִּי שָׁמָּה כִּי שָׁמָּה
כִּי שָׁמָּה הָאֱלֹהִים.

התופעה חוזרת על עצמה. התורה חוזרת ואומרת שכדי להגיע אל האלוקים צריך להיכנס לתוך הערפל. כך נאמר במפורש לקראת עלייתו של משה רבנו להר סיני: "וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרַחֵק, וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֵּל אֲשֶׁר שָׁם הָא-להים", כך נאמר בחנוכת בית המקדש הראשון: "וַיְהִי בְצֵאת הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ וְהָעָנָן מָלֵא אֶת בֵּית ה' ... אָז אָמַר שְׁלֹמֹה: ה' אָמַר לִשְׁכֵן בְּעֶרְפֵּל", וכך נאמר בפרשתנו בתיאור כניסת הכהן הגדול לקודש הקדשים ביום הכיפורים: "כִּי בְעָנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפֹּת".



זאת הדרמה שלי

אירוע יום הולדת התשעים למוישל'ה שטיינר / דינה ספראי

לארץ ישראל. הצעתי לבני רולי (ישראל) שנצלם ברפת את הסצנה מטוביה החולב. תמצתי את הסצנה לחמש-שש דקות וצילמנו.

למה התמקדת בתיאטרון?

רציתי להתרכז במשהו יותר שמח, אם כי הייתי חייב להזכיר גם מה שקרה בשואה. כי היום לפני שמונים שנה, אני נער בן עשר. נודד בשדות תירס בסלובקיה הדרומית ומחפש פרוסת לחם כדי לשרוד. האיש שנתן לי את פרוסת הלחם הציל לי את החיים, ובזכותו, כך אמרתי למשפחתי, כולכם חיים. אותו אדם - קיבל אות הצטיינות הגבוה ביותר בתור חסיד אומות העולם.

שואה מספר שתיים היתה בעצם אחרי המלחמה. לפני השואה היתה לנו ילדות נהדרת. מצד אמא שלי, גרנו שלוש משפחות יחד - של אחיה ואחיותיה, ושיחקנו עם בני הדודים באותה חצר עם גינה ענקית ובאר קטנה. כל הקלפים נטרפו כשהגיעה השואה. לקחו את כולם חוץ מהמשפחה שלנו. אבא שלי לא הלך להירשם בגסטפו, כי הוא חשש, ואכן הראשונים להילקח היו אלו שנרשמו. אחרי כן התחמקנו מהחיפושים, עד שהגענו לאותו גוי.

אחרי השואה, כשהגענו חזרה הביתה, מצאנו שהגויים השתלטו על הבית. הם גם רצחו וגם ירשו. גרנו לזמן קצר במרתף. הדבר היחיד שהם החזירו לנו היו התמונות המשפחתיות. אני משער שמי

בטיול נכדים ליד הרפת, נתקלתי במשפחת שטיינר. פתחתי ב"שלום" צוהל, ולא היה עם מי לדבר שם. קלטתי שהם מרוכזים מאוד באיזה מסע פרטי, שלא מתחבר לי לכלום. רק כשאני מבקשת ממוישל'ה לספר על האירוע שמשפחתו הפיקה לכבוד יום הולדתו התשעים - הבנתי שנקלעתי אז לעיצומה של הכנת סרטון לקראת יום הולדתו ה-90 של מוישל'ה, שחל בט"ז בניסן. מזל טוב!!! מישהו מהמשפחה הציץ לכנות את האירוע: "מסע התיקון של בר המצווה".

אז איך הרפת קשורה ליום ההולדת שלך?

מוישל'ה: "ידעתי מה אני רוצה שיהיה באירוע. לי היה חשוב לספר את הסיפור. חילקתי אותו לשני חלקים. האחד עד גיל 15, קראתי לזה "ריסוק הנעורים", בו איבדתי בשואה את אמא שלי הלן ואת אחותי, הדי, שנשלחו באותו יום לתאי הגזים. בחייהן ובמותן לא נפרדו. לא הספקתי להיפרד מהן. לחלק השני - מגיל 15, קראתי "משעבוד לגאולה". בחלק הזה לא רציתי להתפרש על הרבה נושאים, והתמקדתי בקריירה הדרמטית שלי. כשחקן תיאטרון חובב, ביצעתי הרבה תפקידים, אבל יש תפקיד אחד שאליו חתרתי: טוביה החולב. ככל שהתעמקתי בדמותו, ראיתי בטוביה מיקרוקוסמוס של העם היהודי. אדם שהוא מצד אחד מחוספס ומצד שני מאוד רגיש, חי את הגלות מצד אחד, ומצד שני עורג



צילום מתוך המצגת. מאז השבט הזה גדל, ובעזרת השם ימשיך ויצמח!!

יבנה! הגענו, חברנו לקבוצת אחיעזר שכבר היתה בקיבוץ (פנחס רונן, נתן גדסי, יעקב גדיש ועוד) ואיתם חברנו לגרעין עציון ולילדי חברת "ביכורים" - המחזור הראשון של בני הקיבוץ. ביבנה התחלתי את הקריירה שלי במשחק יחד עם חבריי לחברת הנוער בתפקיד נערים-ניצבים בהצגה "פעמי רגלים" בשמחת בית השואבה. תפקידנו היה לצעוק בקול בכניסה לעלייה לרגל לירושלים "פתחו את השער!!" אבל השערים לא נפתחו כי עם ישראל לא היה כשר להיכנס.

התפקידים הבאים הגיעו כאשר חבר'ה מהגרעין התחילו להתחתן, והיינו מכינים הצגות. אני זוכר במיוחד שקיבלתי בהצגה "סלח שבת" את התפקיד של זיגי, הקיבוצניק שרצה להתחתן עם הבת של סלח שבת.

בסוף שנות השמונים התחיל חוג דרמה כאן ביבנה. העדפתי לקרוא לזה "קבוצת תיאטרון" והופענו בהרבה הצגות. הבמאי מאוד אהב את תיאטרון הרחוב. שם שיחקתי את תפקיד משה מונטיפיורי, תפקיד אהוב עליי במיוחד.

איזה מסר היה לך חשוב להעביר באירוע הזה? המסר של אחדות המשפחה. עם כל הקשיים שאני ומשפחתי עברנו בתקופת השואה הקב"ה זיכה אותי במשפחה ברוכה, אהובה ומאוחדת!

וסגירת מעגל אישית: השנה הזמין אותי נכדי, נסים, המשרת בסיירת חרוב, לדבר ביום השואה לפני חבריו ליחידה. אני גאה בו ובהזדמנות שנקרתה בפניי.

שצילם את התמונות היה הדוד שלי, שהיה חובב צילום. הוא היה רופא שיניים והיה היחיד מהמשפחה שחזר ממחנות ריכוז. בשובו - פתח את הקליניקה מחדש, אבל ללקוחות האיכרים לא היה כסף ובמקום לשלם לו הם הביאו מוצרי חלב וירקות, ועם זה הוא האכיל אותנו והחזיר אותנו לחיים.

את בר המצווה שלי הגדרתי כבר מצווה הכי עצוב שיש. אבא שלי תפס שטיבל שהגרמנים לא גילו ולא שרפו באש, והביא בקבוק יין סליבוויץ' וכמה כוסיות. מישהו זקן ניסה ללמד אותי לקרוא בתורה, ולא הבנתי ולא ידעתי כלום ממה שקראתי.

בחלק הראשון של האירוע, כמו שאמרתי, הזכרתי בקצרה את הילדות, אבל לא רציתי לעשות מהאירוע "יום השואה". השואה נגמרה ומסע החיים שלי נמשך. סיפרתי איך הגעתי לנושא התיאטרון. זה היה כשהגעתי לארץ עם אחי, מרדכי, אחרי 4 שנים במוסדות עליית הנוער בצ'כיה. הייתי בחוות הנוער בתל עריש (על יד אבו כביר). מפה לשם הצלחנו להשיג כמה גרושים וברחנו מהמוסד, הלכנו ברגל מרחק ניכר כדי להגיע ל"הבימה" ולראות את ההצגה "בערבות הנגב". בהצגה השתתפה כל ה"נבחרת" של הבימה: חנה רובינא, רפאל קלצ'קין, יהושע ברטנוב ועוד. אחרי כן עברנו ללמוד בגבעת וושינגטון שבשלב מסוים היתה אמורה להיות מוסד לילדי עליית הנוער. לשם הגיע יום אחד איסר כוכבא (אבא של אסתר תדהר ז"ל ועדה חפץ) על טרקטור ואמר: עכשיו אתם עולים על הטרקטור, ועוברים לקבוצת יבנה. אמרנו: אבל אנחנו חברת נוער בגבעת וושינגטון, הוא אמר: אז תהיו חברת נוער בקבוצת



איחוד החנויות

לידיעת הציבור,

ביום ראשון, 5.5.2024, יחלו העבודות עבור איחוד החנויות.

ביום זה, יום ראשון, כ"ז בניסן (5.5), החנות תהיה פתוחה לציבור בין השעות:

19:30-18:00, 8:00-7:00

בשלב הראשון ייבנה קיר גבס בצד הצפוני של החנות (אזור הצעצועים ומקרר מוצרי החלב והירוקים), זאת לצורך בידוד

החנות הקיימת מאזור עבודות השיפוץ שיתקיימו בצד השני - אולם אירועים.

בחודשי השיפוץ מגוון הפריטים ממחלקות: צעצועי ילדים, כלי כתיבה, נורות והלבשה תחתונה יצומצם

משמעותית. נא היערכו בהתאם!

בשלב הבאים העבודות יתקיימו בעיקר בצד של אולם אירועים.

מתנצלים מראש על אי הנוחות הזמנית!

אנהל סוכה השירות - אייל סופר-בראב

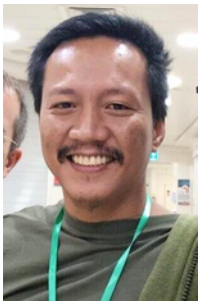


הפעם זה אחרת

עם דנה מדניק / תחיה בן יוסף

הגעתי לראיין את דנה בהקשר לפרויקט התנדבותי שלקחה בו חלק, ידעתי רק שזה פרויקט שקשור למלחמה, למפונים ולעציצים. כשהתיישבנו בסלון הצעתי לדנה שנתחיל את השיחה משלב מוקדם יותר כדי לייצר רקע, ושאלתי אותה איפה היא היתה בבוקר של שמחת תורה. אני מביאה לפניכם את תמצית השיחה שהתגלגלה משם, יחד עם ריק שהצטרף אלינו. שיחה שהזכירה לי שוב כמה יש עוד סביבנו ולא תמיד נראה לעין.

להגיע לניר עוז. לכן ההספדים התקיימו באולם בקיבוץ להב. הגענו לאולם מלא באנשים ומסביב הכל היה מלא בפלקטים עם השם של ג'ימי, ו"כל מי שיודע פרטים נא לפנות אל המשפחה". באמצע הלוויה זה מה שהמשפחה התעסקה בו, לא מצאו גופה ואף אחד לא ידע מה עלה בגורלו.



ג'ימי היה משהו מיוחד. הפעם האחרונה שנפגשנו עם אמיתי הייתה יחד עם ג'ימי כשהיה בבי"ח באשדוד. בגלל המחלה לפעמים היה קשה להבין את אמיתי, ומה שלא הצלחנו להבין ממנו, ג'ימי השלים לנו. יש משהו מיוחד בפיליפינים - שהלב שלהם מעל

ומעבר - יש הרבה אנשים שעוזרים למישהו מבוגר, הם לא מכירים את כל ההיסטוריה שלו, ופוגשים אותו בסוף, כשהוא חולה. הפיליפינים, יש להם כבוד לאדם הזקן - כאילו הם קרובי משפחה אמיתיים. כמה שמחנו שלאמיתי היה את ג'ימי.

אחרי כמה ימים גילינו שג'ימי נחטף לעזה, והיה הזר הראשון ששוחרר. שמענו שהוא אמר שהוא אומנם חוזר לפיליפינים, למשפחה שלו, אבל מתכנן להגיע בקרוב, לעזור לכל מי שרוצה לבנות את ניר עוז.

בימים כאלו קשים של מלחמה, אני לא יודעת איך הייתי שורדת את התקופה הזו ללא המשפחה. באחד הימים רויה פנתה אלי ואל כוכבה וסיפרה לנו על מיזם מיוחד בשם "לזרוע אור", שמעודד אנשים וארגונים לגדל צמחים ולהעביר אותם לבתי מפונים. מיד הודענו שנשמח לסייע והתחלנו בהכנות. אמרו לנו לשים את העציצים בארגזי בנות ולא הצלחנו להבין למה. בזמן שנקבע הגיעו שתי נשים מבוגרות עם מכונית קטנטנה, בנו את קרטוני הבנות אחד על השני, וישו כל מה שנכנס. רק אז הבנו

בשש וחצי בהישמע האזעקות הראשונות, אני מוצאת את עצמי, כמו בכל מערכות ישראל, עומדת במבואה של הבית, בכיסא הקבוע. אחרי כמה שעות שניאור, השכן, ירד אלינו ואמר: "את חייבת להתפנות, הפעם זה סיפור אחר". אני וריק מגיעים לבית סביון. מסביב כל הזמן משתפים עדכונים ואומרים: בארי בארי בארי, ואצלי בראש רק: ניר עוז ניר עוז. מה קורה בניר עוז?

הבן שלי חי בקליפורניה אבל הוא נשוי לבת משק מניר עוז, אבא שלה, אמיתי בן צבי, חי בניר עוז עם פיליפיני בשם ג'ימי שהיה ממש חלק מהמשפחה. באותו בוקר כשהם הבינו שהמצב חמור, אמיתי הספיק להגיד לג'ימי "תרוץ, תנסה להציל את עצמך", אבל ג'ימי לא היה מוכן לעזוב אותו. במוצאי שבת דבר ראשון אני מנסה להבין מה קורה, ומגלה שאין יותר ניר עוז. המחבלים שרפו את הבית ורצחו את אמיתי.



אמיתי הגיע ממשפחה ציונית, ב-53' המשפחה שלו עזבה את ניו ג'רזי כדי להגיע לארץ, והוא היה ממקימי ניר עוז. הייתה לו רכבת מיניאטורית שהיה עובד עליה שנים בסלון ביתו, הוא היה נהג משאית של מפעל הצבע של ניר עוז "נירלט", והוא הכיר כל פינה

בארץ. חכם כל כך. אשתו, מירי, נפטרה מסרטן לפני כמה שנים. היה לנו חיבור מיוחד, בין השאר כי מירי ואמיתי קיבוצניקים, ואפילו שהקיבוץ שלהם חילוני ויש פערים בדעות, כשדיברנו על דמויות בקיבוץ ממש גילינו איך שאצלם ואצלנו יש אנשים מקבילים.

ההלוויה של אמיתי התעכבה בגלל ריבוי הנרצחים והצבא אישר רק ל-19 אנשים לצאת לקבר עצמו, כי עוד היה אסור



קיבוץ עין השלושה בפריקט שתילת העציצים במשכנם החדש, בבתי הדירות של הקהילה בנתיבות.

שכל המבצע הגדול הזה בעצם מבוסס על התנדבות. הבאנו להם בעיקר שתילי ירקה וכמות די רצינית של סוקולנטים. ב-5 באפריל שמענו על הפרויקט, ב-19 העציצים כבר הגיעו לביתם החדש.

כוכבה עברה עם המתנדבות בין הצמחים במשתלה ובעזרת הידע הרחב שלה עזרה להם לבחור עציצים שיתאימו לרצונות ולמקום הקטן שעוד נשאר ברכב. בימים שלאחר מכן קיבלנו הודעות מרגשות על עוד עציצים שלנו שהגיעו לקיבוצים נוספים, חלקם בדיור זמני וחלקם כששבו לבית.

שאלה לסייום: אנחנו בתקופה לא רגילה, יש לנו עוד נופלים, פצועים וגם חטופים, חלק ממנו עוד פצוע בגוף ובלב, חלק מאיתנו עוד מגויסים בחזית ובמערך שבבית. הכוחות של כולנו מתנדנדים, ובכל זאת אם משהו קורא את הכתבה הזו והיא השראה עבורו לגייס עוד קצת כוח ולהתנדב שוב והוא שואל אותך דנה, מי צריך עזרה במיוחד בימים האלו? איזה צורך אנחנו אולי לא רואים מספיק?

פיזית אני רואה שעוזרים לאנשים ואני סומכת על הקיבוץ. לדעתי, הכי חשוב זה להקשיב, במיוחד למי שאין להם פה משפחות: הצעירים שהבעל הלך לצבא והאישה פה לבד עם כל הילדים, או המבוגרים שנשארו כאן לבד. אני בטוחה שיש משפחות שדואגים להן לכל טוב, אבל מעבר לטכני - יש ביבנה הרבה אנשים שאין להם משפחה, אל תחכו שהם יפנו אליכם, את פתח לו: אנחנו אחרי פסח וזה בדיוק זה, לגשת, להתעניין ולשאול, לא לקוות שיבקשו עזרה, לא להניח שמסתדרים, כי זה חשוב כל כך. וכשניגשים - לשאול לכל אחד יש עוד סיפור לחלוק.



הכנת אדניות ושתילה של סוקולנטים ממשתלת מפג"ש של צמיחה עם מתנדבי עמותת "לזרוע אור".



הכל תלוי

מערכת מבית

במה הקיבוץ תלוי? יש אומרים - בפרנסה, יש אומרים - בעקרונות, יש אומרים - בשמרנות ויש אומרים - בשינויים, צודקים כולם. אבל מי שבלעדיהם ממש לא ייכון הקיבוץ - הם התליינים. התליינים אינם רשומים בתורנות, אינם רושמים שעות באיסופית, לא נואמים באספות, או מנהלים דירקטוריונים. אלו ה"גמדים" - שדואגים שמקום שאתמול היה חולין, ילבש למחרת - משמעות וחג.

פסוקי החטי"כ



נתחיל בלוחות עם הפסוקים התלויים מעל החלונות של חדר האוכל, ומבשרים את בואם של חגי ניסן וחגי תשרי. יש ביצירה הזו שילוב קסום של אסתטיקה ואווירה, חידוש ומסורת. מצדם האחד של הלוחות - פסוקים משיר השירים לחגי ניסן, ומצדם השני ציטוטים מהמחזור לחגי תשרי. הרקע לכתבת

הלוחות הוא עבודה קודמת שעשה דניאל קאסוטו ז"ל, שנהרסה. אובדן היצירה כאב לשלום אריכא והוא החליט ליצור עבודה באותו סגנון. נחמה שפילמן נחלצה לעזרתו וכתבה בשחור לבן על דף A4 את הפסוקים משיר השירים בפונט מיוחד שיצרה. בנגריה יצרו את הלוחות, ושלוש בעזרת ייעוץ מקצועי כדי לשמור על עמידות העץ והצבע, הכין בטעם טוב ובעמל רב את הלוחות של חגי ניסן. כעבור שלוש שנים הוא השלים את הצד השני, בחר בציטוטים והשתמש בפונט המסורתי המקובל. הלוחות לא קלים לנשיאה, ועוד לפני שתולים אותם, צריך להעלות אותם מהמחסן. בשנים הראשונות שלום תלה את הלוחות. היו גם שנים שהלוחות לא נתלו. התולים התחלפו, ובעשור האחרון עמייעל גורליק קיבל על עצמו, בעזרת בני נוער מקומיים (השנה למשל סייע לו אחיה רדר). כשעמייעל לא זמין - מגבה אותו אלי מוזס.

כוכבי ספירת העומר

ואם מדברים על פסח, אז כמובן "כוכב התקופה" הוא ה"כוכבים" של ספירת העומר, בעלי שבעה הקודקודים, והשיבולים המושחלות לתוכם מדי יום עד תום הספירה. היוצר הוא האמן דניאל קאסוטו ז"ל, שרוב חייו היה חבר הקיבוץ. (גם הדלתות המגולפות של ארון הקודש בבית המדרש הם מעשה כפיו). והתולה המתמיד הוא עדו עפרוני, שירש את התפקיד מאהוד איתן. עידו תולה את המתקן בערב פסח, ובכל בוקר, בשעה 5:25 הוא עולה על סולם ומוסיף את השיבולת היומית. "וכשאתה לא נמצא, מי מחליף אותך?" אנו שואלים, עידו: "אני מזעיק את סגני הנאמן, אהוד בן יואב איתן".





מעל המגדל סביב אשקיפה



תולה אקסטרין - נאע האצדיק

התולה האמיץ הוא אלי מוזס, לפעמים בעזרת בנו בכורו אביעד, או חברים (ולא חסרים). אלי: "עד לפני שנה היה הדגל נתלה לקראת יום העצמאות, אבל השנה שמנו את הדגל הארוך בתחילת המלחמה, והוספנו דגלים גם לאורך השכונה הגובלת בשדה. אחליף את הדגלים לקראת הימים הנוראים".

הדצ'יק ברחבי הקיבוץ

אותם תולים חברת הנעורים ברוח טובה ובלב חפץ.

נאר האורשת

ומכיוון שמתקרבים אנחנו ליום העצמאות, אז מאחורי מי שתולה את דגל יום העצמאות יש מי שמזכיר לו, ודואג להעביר את מוט השליחויות, הלא הוא יוסקה עמיר.

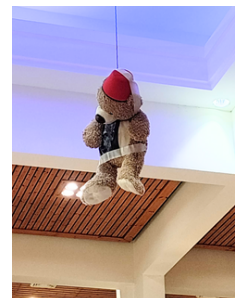


תולה הפרוכות

את הפרוכות תולה יהודה מרוז. למען האמת לא רק אותן הוא תולה, אלא גם את לוחות הזמנים של התפילות בחגים, וגם את ההרשמות לארבעת המינים. לא נגזים אם נאמר שדופק החיים של בית הכנסת תלוי בראש ובראשונה בו, כשליחות מתמדת שקיבל על עצמו.

נאחרון - תלוי בונוס

הדובי הצנחן - שנתלה מעל הבמה בעיצומה של קריאת המגילה - הוא - מסורת של כיתה י"ב, וידוע - מנהג שווה לדת.



מפגש של הרבעון הרביעי, פה ביבנה

חמוטל דברת-איתן, אסף בית אריה

משחק סכום אפס, בו מחפשים לנצח זה את זה. היא מלבה יצרים ומקטבת, אינה מאפשרת הכרעות אסטרטגיות ויישום רעיונות גדולים, ומייצרת ניכור של האזרחים ממנה. הקיטוב מועצם על ידי המהפכה הדיגיטלית והרשתות חברתיות, המחברות בין בני אדם, אך גם תורמות להתגברות ההתלהמות והשנאה. משימת הדור שלנו, היא להבטיח שבפעם הראשונה בתולדותיה, ישראל תחגוג מאה שנה עם הפנים למאה השנים הבאות, כשכל האזרחים מרגישים גאווה ושייכות למדינה.

חלקכם ודאי שמעתם על התנועה "הרבעון הרביעי". התנועה מגדירה את עצמה כתנועה אזרחית כלל ישראלית הפועלת למעבר של הדמוקרטיה הישראלית מפוליטיקה של הכנעה ונצחונות לפוליטיקה של "הכנסת אזרחים" ופתרונות. התנועה קיימת כבר מספר שנים (עוד לפני הבחירות האחרונות) ומנסה לבנות חזון שיהיו שותפים לו מרבית מאזרחי המדינה. כך למשל כתוב באתר שלהם, מילים שנוסחו לפני מעל לשנה:

כמה חברים בקיבוץ כבר היו במפגשי הכרות עם התנועה וכעת הזמנו אותם להגיע לקיבוץ ולהשמיע את החזון שלהם בפני מי שמעוניין לשמוע.

המפגש יתקיים ב"בית האדום" ביום שני כ"ח בניסן, 6.5.24, בשעה 20:00. מוזמנים כולם להגיע. נשמח אם תירשמו אצלנו מראש שנוכל להיערך בהתאם (טופס פורסם בקבוצת הוואטסאפ "ידיעות יבנה").

שימו לב - לבקשתם של חברים בעקבות יום השואה נדחה האירוע ביום - מיום ראשון ליום שני (6.5).

בפתחו של הרבעון הרביעי, מדינת ישראל היא מצד אחד הצלחה מסחררת, ומצד שני מצויה במשבר פוליטי-חברתי חסר תקדים, המאיים לקרוע את העם.

למה? כי אנחנו נמצאים בתקופת שפל של חוסר אמון עמוק בין אזרחים לעצמם ובין אזרחים למוסדות המדינה. המערכת הפוליטית מסוחררת, אף קבוצה לא מרגישה מנצחת, אף מגזר לא מרגיש בטוח וכולנו יחד מרגישים שהעתידי הטוב שיכול להיות כאן, חומק בין האצבעות. ניהול מחלוקת, הטבוע כל כך ביהדות ובישראליות, הפך לגנאי והוחלף בגישה של הכנעה. פוליטיקה של הכנעה היא

מכירות



ביום רביעי, ל' בניסן (8.5) בשעות 16:00-19:00
יתקיימו במקביל שתי מכירות
א. מכירת נעלי "חיים נעליים" במשטח
ב. מכירת טריומף הלבשה תחתונה במחסן בגדים

עפרה גולדין

מרפאה:

טל. 08-8548300, אחות חירום - 050-6998317,
איחוד הצלה - 1221, דוא"ל: mrkyavne@clalit.org.il

שעות קבלה קבועות: בדיקות דם ומקרים
דחופים - כל יום בין 7:00-8:30.

אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 9:00-12:30,

צהריים-ערב: ימים א'-ד' 14:00-15:00, יום ה'
14:00-19:00

שעות קבלה ד"ר מולא:

יום א' 07:30-11:00, יום ב' 09:00-11:00, יום ג'

11:00-12:15, יום ה' 16:00-18:00

בשירות אגודת, זכות המרפאה

צוות היגוי הבירור הרעיוני - עדכון

צוות ההיגוי נפגש השבוע כדי לנתח את תוצאות הסקר. לסקר ענו 280 אנשים בכל טווח הגילאים. גילינו שלצד מעט נושאים שיש עליהם הסכמה רחבה, יש נושאים אחרים בהם קיימת הטרוגניות בתפיסה ובחשיבה של העונים. אכן, אנחנו חברה מגוונת ובה קולות ורצונות שונים.

כעת אנחנו מתכננים ערב חשיפה לציבור של תשובות הסקר, בו נעבור על כל סעיפיו, נשתף את התובנות שלנו ממנו, ואת המסקנות שיש לנו בעקבותיו. בערב, נשמח לשמוע את דעתכם בנוגע לתוצאות ולכיווני ההמשך.

בע"ה הערב ייקבע לשבוע שאחרי יום העצמאות. להתראות!

על המופע - "בין זכרון לתקווה" / תמי חיות

במופע מעלות חברות הקבוצה זיכרונות מבית הוריהן וחוויות אישיות מילדותן בצל השואה.

הקבוצה פועלת במסגרת מועדון דור שני בסניף עמך רחובות והשפלה בהנחיית אורלי טרצ'יטסקי, מנהלת עמך ראשל"צ ותמי חיות, מנהלת המועדון החברתי לבני הדור הראשון. הקבוצה נפגשת אחת לשבוע והמופע נבנה מעבודה משותפת לאורך שנתיים.

רבים מדברים על הזדקנותם והסתלקותם של ניצולי השואה וזה אולי זמנם של בני הדור השני שנולד למשפחות של שורדי שואה וזו הייתה נוכחת-נעלמת בביתם.

המשתתפות מספרות שיצירת הקבוצה היוותה עבורן חממה ייחודית להבנה מחודשת של ילדותם ולתקשור מחודש עם הוריהם שכבר אינם.

מספרת אחת מהמשתתפות: "קיבלתי משפחה חדשה. יש בפני מי לשפוך את הלב ולמצוא את ההזדהות עם העבר המשפחתי הלא קל. גיליתי שגם במשפחות אחרות לא היה חיבוק.

החברים מוזמנים לחוות מופע ייחודי שמהווה חלק מפרויקט טיפולי.



סניף עמך רחובות והשפלה מתכבד להזמין אתכם למופע

דור שני לשואה מספר בין זכרון לתקווה

קבוצת התיאטרון של בנות הדור השני מציגה את זכרונות ההורים שורדי השואה ואת חוויות בנות הדור השני

מנחות: תמי חיות ואורלי טרצ'יטסקי

4 למאי 2024 | כו' בניסן תשפ"ד

מוצ"ש ב-21:15

בקבוצת יבנה, במשטח

ליל חג העצמאות יום שני, ה' באייר (13.5.24)



19:20-תפילת מנחה

19:30- לימוד

19:45- תפילת ערבית של חג בבית הכנסת

- ארוחת חג בדשא החופות.

לאחר הארוחה:

מפקד יום העצמאות בדשא המזרחי בהצדעה לחברינו בני ה-70,

ה-80, וה-90,

ומיצג הוקרה לאנשים שמאחורי העשייה היבנאית במלחמת "חרבות ברזל".

בשעה 22:00 - ערב שירה עם משה תורג'מן במשטח חד"א

שנזכה לגאולה שלמה!



יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

טקס יום הזיכרון יתקיים ביום ראשון ד' באייר תשפ"ד, (12.5.24)

18:30 אזכרה בבית העלמין

לחברינו ובנינו שנפלו במערכות ישראל

- **קטע מוסיקלי** - אהוד והדס איתן ורעות אריכא
- **הדלקת לפיד הזיכרון** - משפחת גדסי
- **פרקי תהילים** - אלכס בקר
- **קדיש** - כל הציבור
- **דברים לזכרם** - הרב אילעאי עופרן
- **קטע קריאה** - יהונדב פרלמן
- **קטע מוסיקלי** - אהוד והדס איתן ורעות אריכא
- **"אל מלא רחמים"** - אלכס בקר
- **שירת "התקווה"**

בתום האזכרה יתקיים מפגש משפחות שכולות בשיתוף עם חברי הקיבוץ, ארוחת ערב קלה, תפילת וסיום בתערוכת הזיכרון.

20:00 - צפירה לכניסת יום הזיכרון

לאחר הצפירה, **ערב "שרים לזכרם"**

עם להקת **"נכסי צאן הברזל"** - עם פסקול שירי הזיכרון של הלהקות הצבאיות, במשטח חדר האוכל.



יומן השבוע

• דור שני לשואה מספר "בין זיכרון לתקווה" - במוצ"ש, ערב יום השואה, ב-21:15 במשטח

שימו לב לסגול הרועד

נתן זך

שימו לב לסגול הרועד,
משששו את הרוח, היטב
געו בעץ. הוא ירוק ובצמרת
מוריק עוד יותר והגזע
מאכל מעט אף עודו אוכל
בכל פה
את לשד האדמה שאיננה
נראית פאן לעין בעיר.
שימו לב, משששו, געו היטב.
כפלים
לשאוף את האור, להאיר
כל ענן. הוא עובר. והלילה
לא יאחר.



עץ הג'קרנדה

על השירים: יצחק ברוכי

המערכת: דינה ספראי ואודיה קינסבורסקי. מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com.

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00.

במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.